

XII. D

Több út is vezet a Bolyai-tető magaslatai felé, de a legrögösebb azoké a diákoké és tanároké, akik reggel hétkor vagy korábban egy délcegen álló épület irányába tartanak. Történetünk egyik emeleti osztálytermébe vezet. Dübörgő disszonáns dal a nap bármely időszakában, ez jelzi jelenlétüket. A D-sek főhadiszállását.

Talán nem a legkiemelkedőbb a teljesítményük, nem is ők a legvállalkozóbb szelleműek, sőt, rengeteg hibájuk van, mégis az elmúlt évek alatt sok mindent tapasztaltak, éltek meg együtt. A szórakozás mellett igazi háborús sérüléseket is szereztek az ősi D-s család közös gyülekezetén, amikor fogadalmat tettek, hogy hűek maradnak a társis lovagrend hagyományaihoz: nem számolnak feleslegesen, a krumplit azonban daliásan kibeszélik a földből a szavak mágikus erejével, vagy akár kidobják az ablakon.

Harcossá való képzésük első és legnehezebben elért mérföldköve az OB tábor volt. Csapatépítés, sírás, végeláthatatlannak tűnő út, bolyongás az erdőben. Amit leginkább megtanultak akkor, az a közös ellenség szidalmazása volt. S ahogy kijutottak a szovátai négyszögletű kerekerdőből, úgy jött el számukra a fényes időszak. A kezdeti nehézségeken túljutva minden könnyebb lett. Honfoglaltak Budapesten, Egri csillagokká váltak, megküzdöttek a miskolci barlangfürdő vad áramlataival, bevették a gyulai várat. Nem csupán felfedezték, hanem fel is térképezték a Magyar hon addig ismeretlen pusztáit. A határok nem jelentettek számukra veszedelmet, inkább lehetőséget. Amikor azokon belül maradtak, akkor sem voltak restek bebizonyítani, hogy igenis kreatívak és megbízhatóak. Utódaik beavatását, a lovagrend szellemiségének átadását, messze földön – vagy talán inkább messze folyosón – híres rendezvényként tartják azóta is számon.

Igencsak fontos pont éveik időtengelyén a Szakadaton töltött idő, amikor teljes létszámmal árasztották el az azóta törzshelyükké vált három szent épületet, fürdőztek a forró lávamedencében, s mi több, jelmondatukat is megtalálták, miszerint „Egyszer élünk”. Ez talán teljesen egyértelmű kijelentésnek tűnhet, számukra mégis sajátosan mély jelentéssel bír, ez azonban már egy másik történet... Mindezeket vezetőjük, az Osi néni csapatösszetartó varázserejét felhasználva csoportképek ezreiben örökítette meg, ami, a fékezhetetlen harcosokat látva nem kicsiny erőfeszítést jelenthetett.

Most itt állnak. Már nincs visszaút számukra. Nem csupán az érettségi próbatételei várnak rájuk, hanem maga a felnőtté válás, s az élet kanyargós ösvényén kínálkozó megannyi feladat. De eposzi hőseink nem rettennek vissza, s történetük a jövő szövevényében újra dalokra talál majd.